

MÚLT - KOR

A Kerekegyházi Lokálpatrióták Egyesületének
ingyenes helytörténeti kiadványa

XII. évfolyam 1. szám

2025. március

Kedves Olvasó!

Egy igazán különleges lapszámot tart most a kezében: a Kerekegyházi Lokálpatrióták Egyesülete 2024 végén lett 10 éves!

A jelenlegi és a következő számunkban összegezzük egyesületünk elmúlt 10 évének tevékenységét, valamint az egyesületi tagok írásainak közreadásával bemutatjuk, hogy rendezvényeink közül melyeket érezték legfontosabbnak, melyek érintették meg Őket leginkább az újságunkban már korábban megjelent tudósításokon túl.

Nagyon nehéz helyzetbe kerültem, amikor tagtársaim megkérdezték tőlem, hogy az eltelt 10 év alatt nekem melyik volt a legkedvesebb rendezvényünk? Képzeld el, hogy mi jószándékú amatőröként 10 éves tevékenységünk során összesen 68 saját rendezvényt szerveztünk meg annak ellenére, hogy a Covid járvány miatt két évben is gyülekezési tilalom volt érvényben. Így ez alatt nem lehetett közösségi összejöveteleket szervezni. S ezen felül XI. évfolyamban a Múlt-Kor című helyi kiadványunk 18 számát adtuk ki eddig, és emellett kutató és feldolgozó munkát is végeztük, honlapot készítettünk és működtetünk a keoegy.hu elérhetőségen. Nekem mindegyik rendezvényünk egy-egy csoda volt, és mindegyik másért. Azonban ami közös volt rendezvényeinkben, és amiért érdemes volt velük sokat dolgozni, az az, amikor láttam az érdeklődőkön az örömteli rácsodálkozást a kiállított vagy bemutatott anyagainkra; ráleltek egy-egy ősi eddig nem ismert múltbeli történetére, valamint a sok kérdés és jóízű beszélgetés az események közben és után; a résztvevő gyerekek számtalan, csillogó szemmel feltett kérdése.

Tevékenységünk során rá kellett jöjjünk, hogy kerekegyháziként mennyire keveset ismerünk településünk múltjából, és az itt lakók is milyen kevés információhoz juthattak eddig, hiszen alig volt olyan kiadvány, amely helytörténetünkkel érdemben foglalkozott volna, még kevesebb, amely igazi forrásanyagot is tárt fel és mutatott be.

Ezt a hiányosságot próbáltuk pótolni eddigi tevékenységünkkel és kutatási anyagaink közzétételével. Az eltelt években mi igazán szívvel-lélekkel dolgoztunk azon, hogy Kerekegyháza hézagosan ismert történelmét megismerjük, és az érdeklődők számára is megismerhetővé tegyük írott kiadványaink, honlapunk és rendezvényeink által, hiszen bőven van mire büszkének lennünk múltunkból.

Kutatásaink során sokszor rácsodálkoztunk Kerekegyháza helytörténetének gazdagságára, sokszínűségére! Egy-egy korabeli esemény gyakran lázba hozta a kutatást-közzétételt végzőket, szervezőket is! Álljon itt példaként, hogy a Mozi című kiállítás anyagának összegyűjtése során sikerült felkutatni és kuriózumként bemutatni a Bertók István által felújított vetítőgépet, amelyet még a Hunyadi Mozgót megelőző időszakban az un. Kálóczy, majd később Bedő moziban használtak. A kiállítást követően is méltó helyre került, hiszen Kecskemét művészmozijának, az Otthon mozinak az előterében került kiállításra!

Kutatásainkat nehezítette, hogy Kerekegyháza közgyűlési anyagai 1862-től csak hézagosan találhatóak meg a levéltárban, és az anyatelepülés – Jászárokszállás - 1945 előtti iratai is teljes egészében megsemmisültek. Így településünkkel kapcsolatban a még fellelhető eredeti iratok, történeti források kutatását a Magyar Nemzeti Levéltár Bács-Kiskun -, Jász-Nagykun-Szolnok- és Pest Vármegye Levéltáraiban, az Országos Széchényi Könyvtárban, Kecskemét Város Levéltárában, a Kecskeméti Katona József Könyvtárban, a Vasúttörténeti Levéltárban, a Dél-alföldi Postatörténeti Alapítvány adatbázisaiban és különböző internetes adattárakban végeztük és végezzük még ma is.

Ennek a kutatásnak a másik része is nagyon fontos számunkra: ez pedig a helyi és az innen elszármazott családoknál fellelhető anyagok, dokumentumok, fényképek feltárása, digitalizálása és ilyen formán megőrzése az utókor számára, majd azok - lehetőség szerinti - közzététele egy-egy rendezvényhez kapcsolódóan.

Mára már eljutottunk oda, hogy teljesen más szemmel látjuk településünket, hiszen a külterületen vagy a település utcáin járva lépten-nyomon felidéződik egy-egy történet, esemény a múltból kutatásaink eredményeként. Eddig több ezer dokumentumot, tárgy- és eseményfotót rögzítettünk és dolgoztunk fel digitálisan a település korábbi időszakából!

Még nagyon sok feltárandó múltbeli esemény van, és ezek közzététele ránk és az utánunk jövőkre vár, hogy utódaink igazán büszkén mondhassák el magukról, ismerik a múltjukat, büszke „kerekegyháziak”, ahogyan ezt erős tartással tették elődeink is.

Kedves Olvasó, forgassa ezt az ünnepi lapszámunkat olyan örömmel és meglepéssel, amilyen örömmel mi ezt összeállítottuk az Önök számára!

Nőnap 2023

A férfiak soha nem felejtik el felköszönteni nőnapon a hölgyeket.

Így volt ez 2023. március 09-én is, a Kerekegyházi Lokálpatrióta Egyesület nőnap ülésén.

Férfitársaink sejtették velünk, hogy valami rendhagyó, meglepetéssel teli este vár ránk, mert kikötötték, semmilyen süteményt ne süssünk, ne vigyünk, holott egyetlen összejövetelünk sem képzelhető el e nélkül.

Ilyen előzmények után különösen figyeltünk kifogástalan megjelenésünkre, s kíváncsian készülődtünk az alkalomra.

Késő délután a szokott helyen gyűltünk össze, s kedves férfitársaink a gyönyörű virágok mellett süteménytől roskadozó asztallal vártak minket. Kiemelkedően értékes gesztus

volt részükről, hogy a süteményeket mind maguk készítették. Ám még meglepőbb és még meghatóbb volt bejövetelük az udvarról: harmonika- és dobszó kíséretében, énekelve vonultak be a helyiségbe. Ezt követően versekkel és a nők dicséretéről szóló prózai szövegek felolvasásával kedveskedtek nekünk.

Igazán megható, emlékezetes, vidám és humoros estét töltöttünk együtt. Álljon itt a számomra legmeghatóbb költemény, melyet Szalai Pál írt:

Szalai Pál: Nőnap köszöntő

Mi a nő nekünk? Az egész világ maga, a szüntelen változás,

Az anya, akinek testén át e világba léptünk, az első és végtelen önfeláldozás.

Ő őrzi első lépteink, törli le könnyeink, testéből etet, szeretetéből nevel,

Mindig megbocsát, ha kell és soha nem enged el, ő a fény, a meleg és minden ami jó,

semmihez sem fogható és semmivel sem pótolható.

Ahogy tudatunk lassan a világra nyílik, ő maga is átalakul, megváltozik.

Előbb éteri szépség, ideál, trubadúrok álma, költők ihletője, szerelem és örület forrása,

Majd társunk a jóban és rosszban, életünk néma napszámosa,

Vetett ágy, vasalt ing, étel és ital, kedvesség, szerelem, a test gyönyöre, az apokalipszis kínja és a mennyország ígérete.

Mindez ő, egy személyben, lelkünk másik fele, aki értünk létezik és mi őerte.

Köszöntöm hát őket, a nőket, kívánom nekik mindazt a szépet, amit érettünk ma és minden nap önként megtesznek.

Köszönjük fiúk, mindig szeretettel, hálás szívvel gondolunk Rátok, mikor eszünkbe jut ez a szép, meglepetésekkel teli nőnap!

Határjárás

Jókedvű áprilisi reggelre ébredt a maroknyi csapat, mely az évi szokásos határjárásra készülődött. Ragyogó napsütésben, friss, csípős időben indultak útnak – ki lovaskocsin, ki kerékpáron, a gyaloglás szerelmesei pedig két lábon.

Elindultak, hogy megbizonyosodjanak, rendben vannak-e településeik határai, nem szántott-vetett, legeltetett-e át a másik falu földjébe valami megátalkodott gazda.

A bejárás során egy-egy kijelölt résztvevő Kerekegyháza, Lajosmizse, Kunbaracs és Ladánybene képviselői nemzeti színű emlékszalagokat kötött a budai hegyekből származó eredeti határkövekre és a fából készült határoszlopokra. A nemzeti szalagok mellé világoskék, „*Mi egy vérből valók vagyunk!*” feliratú selyemszalagot kötött a vendégként meghívott jászkapitány és kísérete.

Minden egyes állomáson felidéztek néhány, a helyhez kapcsolódó történelmi gyökerű vagy anélküli mondát, történetet, s verssel, énekkel színesítették a programot.

A kocsikon közben kedélyesen beszélgettek, eszegettek, iszogattak az emberek.

A nap már lassan zenitjéhez közeledett. Kellemesen meleg volt, az utazók elpilledve gyönyörködtek a táj tavaszi harsogó zöldjében, s csak a bogarak zümmögése, madarak csicsergése és távoli kutyaugatás törte meg a csendet.

Nem messze a benei Téglás tanyától, a közeli akácós sarkán járt a 10-12 lovaskocsiból álló konvoj. A társaság ebédre érkezett a tanyahoz, ám a jókedvű, békés készülődést egyszer csak kiáltozás szakította félbe.

Gengeliczky csendbiztos lélekszakadva rohant a fogatok felé, ki a tanyaépületből, szemével a főcsendbiztost keresve:

– Balla főcsendbiztos úr! Balla főcsendbiztos úr! Jöjjön gyorsan, a Bogár betyárok vezérét, Baski Gyurát beszorítottuk a tanyaába, várjuk a további parancsot!

A főcsendbiztos leugrott a kocsiról, szaladt Gengeliczky után a tanya felé.

Izgatott sustorgás közben a kirándulók is lekászálódtak, és tisztes távolságból figyelték a történeteket. Gengeliczky kivül csőre töltött puskával még négy csendbiztos őrizte a tanyát, melynek lakója özv. Téglásné és leánya volt. Rövid alkudozás alakult ki a főcsendbiztos és a betyár között a megadást illetően, de a megszorult betyár, Balla többszöri akasztással történő fenyegetésére sem adta meg magát.

Ekkor Balla a nyitott ablakhoz rohanva vaktában belőtt a szobába. A golyó térden találta Baski Gyurát, de az egy káromkodást kiáltva továbbra is megmakacsolta magát, bent maradt.

Ezt látva Balla megparancsolta a tanya felgyújtását. A parancsot meghallva az udvaron jajveszékelt az özv. Téglásné és lánya zokogva könyörögtek a betyárnak, hogy legalább a ruhákat, a kelengyét dobja ki az ablakon.

Ezalatt a tanya mögötti bozótosból a Bogár banda további tagjai füttyögéssel jelezték, hogy megérkeztek társuk megmentésére. Gengeliczky és Fabók csendbiztosok puskával válaszoltak, s rövid tűzharc után a Bogarak elmenekültek.

Most már Baski Gyura is belátta, nincs menekülés, s bánatában elénekelt hattyúdalát:

Lovat loptam, a babám megszerettem,
Az árából pántlikát se vehettem,
Elfogtak a zsandárok, de nem bánom,
Érted babám a vasat is kiállom.

De sok falut, de sok pusztát bejártam.
De sok rongyos istállóra találtam,
Nem találtam alám való paripát,
Elloptam a komiszar úr pej lovát.

A dabasi börtönajtó vasrácsa,
Én magam is búsan nézek ki rajta,
Egy vak lóért őriz engem hat zsandár,
Ej, de sokkal többet loptak nálamnál.

Lerakom a fegyverem a pusztába,
Nem iszom több bort mos' már a csárdába.
Szépen kérem Commissárus Uramat,
Viselje gondját a kesely lovamnak!

Azt a kutya teremtette mindenit ,
A lovat félti, nem a gyászos életit!
Azt a kutya teremtette mindenit,
A lovat félti, nem a gyászos életit!

A tanya nádteteje már égett. Füst, kiabálás, sírás, rohangálás töltötte be a korábban békés udvart.

A kirándulók izgatottan, elszörnyedve figyelték a történeteket.

Hirtelen lövés dördült a tanya szobájában. Gengeliczky berohant, majd visszaszaladva jelentette, hogy a betyár, Baski Gyura, a Bogár Banda vezére meghalt, föbe lőtte magát.

Balla azonnal kiadta a parancsot:

– Abelovszky, Hornyák, oltjátok a tüzet!

A betyárok vezére meghalt, a tanya kisebb sérüléssel megmenekült, s a kelengye is az udvarra került. A kirándulók csapata lassan megnyugvó szívdobogással, az özvegyet és lányát vigasztalva nekilátott az ebédnek, majd lassan a kocsikra visszasedelőzködve, két-három órahossza múlva elhagyták a füstölgő, víztől lucskos nádtetejű tanyát.

S bizony, a híres határjárás történetét még az unokák is sokszor hallották.

Baski Gyura betyár
Megsegítésére érkező betyárok
Balla Kálmán főcsendbiztos
Gengeliczky csendbiztos
Abelovszky csendbiztos
Hornyák csendbiztos
Fabók csendbiztos
Mészáros csendbiztos
Özv. Téglásné
Téglásné lánya
Narrátor

Bertók István
néhányan a tanya valódi lakói közül
Orosz Sándor
Bodor József
Rozsi Zoltán
Ullmann József
Tóth Imre
Bodor Iván József
Bertók Istvánné
Orosziné Gulyás Piroska
dr. Kenyeres Tibor

Bóta Valéria 2025

Balatoni Farkas Alice Emlékezete

A MÚLT – KOR VI. évfolyam 1. számában 2019 decemberében jelent meg „Elégtételt balatoni Farkas Alice-nek!” címmel megemlékezés Kerekegyháza alapítója, balatoni Farkas János unokájáról, aki költőként is tevékenykedett. Egyesületünk 2019 novemberében „Balatoni Farkas Alice Versdélutánt” szervezett. A rendezvényen sok - irodalmat, költészetet, zenét kedvelő - érdeklődő vett részt. Több vers és egy novella is elhangzott a költőnő korabeli lapokban megjelent műveiből, és egy ígéret, hogy nem hagyjuk feledésbe merülni, közkincsé tesszük a felkutatott, megtalált írásokat.

Íme, álljon itt a szívemnek oly kedves verse, ezzel is emlékezve balatoni Farkas Alice-re és költészetére.

TAVASZ

Itt a tavasz, megjött mégis,
Szinte furcsa, hogy idén is
Földünkre megérkezett.
Nem érdemli meg az ember,
Aki már remélni sem mer, -
Szebb jövőt, jobb életet.

Világválság, világkrízis:
Megérkezett tán a víz is
Ezen a csúf sárteknén.
- Tavaszillat levegőben -
Erős hitet jövőnkben
Jöttem énekelni én.

Nézzétek a magyar földet:
Hogyan hajt ki búzát, zöldet -,
Vagy amott az ősi fát:
Jég megverte, szél letörte,
Mégis terem rajta,
- És tövében szép virág.

[A Katona József Társaság évkönyve az 1933/34 esztendő]

Nézzétek a madárfészket
Testvéreim! S szégyelljétek
Földhöztapadt szárnyatok!
Okos ember sohsem jajgat,
Károgjanak buta varjak -
Ti hit szárnyán szálljatok.

Ne higyjétek azt, hogy nekem
Nincsen ezer fájó sebem,
S nem szól lantomon panasz!
Ám a jajszó nem segíthet,
Csak rombolhat. De építhet
Romokon is a tavasz!

Látjátok e dermedt szívbe
E tavasszal suhant im be
Új hit, remény szerelem...
Viszi lelkelem nótahintó,
Szívem felett rózsabimbó,
Örüljétek hát velem!

Orosz Sándorné

Kedvenc KELO rendezvényem

Gyerekkorom nagy részét a kerekegyházi Postán töltöttem, mivel nagyapám, Mongyi József, vezette a hivatal, és ott is laktak a szolgálati lakásban. Nagymamám is itt dolgozott kiadóként, itt nevelték fel három gyereküket is, akiknek szintén volt közülük a postához. Édesapám postatiszti tanfolyamot végzett, a nagybátyám a postaműszakon dolgozott, édesanyám pedig egy időben szintén kiadó volt a postán. Rengeteg családi emlék köt a Postahivatalhoz. Egy postaházban felnőni azt jelentette, hogy mindig történt valami érdekes. Sok emberrel találkoztunk, mindig volt valami megoldandó probléma, és nemegyszer előfordult, hogy a mi segítségünk is jól jött a mindennapi munkában. Én a 60-80-as évekig láthattam belülről a posta intézményének működését.

A KELO -rendezvény a kerekegyházi Posta teljes történetét feldolgozta. Számomra nagyon érdekes volt a Postatörténeti Múzeum munkatársának előadása, a jelenlegi hivatalvezető beszámolója és nagynéném, Mongyi Kornélia visszaemlékezései is, aki 1944-től figyelhette meg a helyi hivatal működését, amikor édesapja átvette a vezetést postavezető főellenőrként.

A legemlékezetesebb, izgalmas élmény volt, az a dramatikus színjáték, ami abba a korba vitt el bennünket, amikor a postai küldeményeket: leveleket, csomagokat és természetesen készpénzt még lovaskocsin szállították településről településre. Mivel ezek a kocsik általában értékes rakományt tartalmaztak, előfordult, hogy megpróbálták kirabolni. Kerekegyháza határában is történt ilyen rablás, ami nem csekély riadalmat okozott a falubelieknek. Ezt a rablótámadást és a bűnözők elfogását játszotta el néhány elkötelezett lokálpatrióta. Valódi jelmezekben és lovakkal, fegyverekkel

és lövésekkel, amit a jelenlévő gyerekek is nagyon élveztek.

Hála a fáradhatatlan szervezőknek, egy nagyon kellemes, szórakoztató és tanulságos napot töltöttünk a KELO rendezvényen.

Mongyi Kornélia

A KELO által szervezett néhány esemény, program melyekre szívesen emlékszek

A Kerekegyházi Lokálpatrióták Egyesülete (**KELO**) szerepe lakóhelye történelmi múltjának ismertetésében, tevékenységük, kutatásuk alapján napjainkban.

Ahhoz, hogy tevékenységüket megértsük és értékeljük, tudnunk kell, kiket nevezhetünk lokálpatriótáknak. Lokálpatrióta a „Wikiszótár” szerint:

„Szűkebb hazáját szerető személy, aki nagyon kötődik saját szülőhelyéhez, lakóhelyéhez és tevékenyen részt vesz annak fejlesztésében, felvirágoztatásában. Tisztán tartja lakó- és munkakörnyezetét, odafigyel szomszédjaira. Kiveszi részét a helyi önkormányzat segítségével.”

Úgy gondolom, a helyi lokálpatrióták tevékenysége teljes mértékben követi ezeket a javaslatokat, sőt még tevékenységüket azzal is bővítik, hogy bemutatják településünk hiteles történelmét, eseményeit valós dokumentumok alapján. Esetenként mozgósítja az érdeklődőket a még fellelhető tárgyak, fontos események személyes dokumentumainak, fényképeinek gyűjtésére, megismertetésére.

Az „Ismerd meg határaidat” túra sorozatunk vendégei megismerhették Kerekegyháza létrejöttének múltját (Tormos, Hercegegyház, Templomhalom).

A határjárás alkalmával szembesülhettünk Kerekegyháza területi nagyságával, illetve a körül övező településekkel, az egykor elődeink által felállított és még fellelhető határkövek hitelességével.

A ma élő lakosok életében jelentős esemény, hogy megismerhették településünk alapítóját balatoni Farkas János személyében, aki tudatos elhatározással, hozzáértő személyekkel hozta létre településünk szerkezeti egységét. Külön megtiszteltetés számunkra, hogy napjainkban is leróhatjuk iránta érzett tiszteletünket, hiszen hamvai és örök nyugvóhelye jelenleg is látogatható az egykori kúriája előtt elterülő, általa létrehozott park területén, melynek egy részét a helyi önkormányzat felújított, és Farkas János Emlékpark néven szerepeltet. Itt kell megemlítenem, hogy a Farkas-kúria napjainkban méltatlan tulajdonos kezébe került, akinek Kerekegyháza a pénzszerzésen kívül semmit sem jelent. Ez az impozáns épület, mely városunknak tulajdona és ékessége kellene hogy legyen, napjainkban a háború utáni idősakra emlékeztetve, ipari tevékenység céljaira használja a vállalkozó. Az épületegyüttes környezete, a látványos parkerdő virágoktól illatozó területe helyett egy gazdátlan, kezeletlen gazrengeteggel borzasztja el az erre lakó és járó emberek szép iránti vágyát, emlékeztetve a korábbi ipari létesítményvezető által megvalósított tisztaság és virágok tömegétől elterülő pihenő terület helyett.

– Kiállítást rendeztünk városunk életében fontos szerepet betöltő egykori vasútjáról, mely Kecskemét – és Kerekegyháza között közlekedett. 70 éves fennállása után 1974-ben ezt is felszámolták, ezáltal lakóhelyünket megfosztván a világot behálózó vasúti lehetőségektől.

– Fontos megemlítenem a KELO által felidézett helyi posta történetének látványos bemutatását.

– Megemlékezés a Hunyadi mozi tulajdonosaira, kialakulásának történetére, és az oly sok ember szórakozását biztosító előadásainak megszervezésére.

Természetesen a KELO még nagyon sok fontos és értékes ténnyel ismertette meg az érdeklődőket, ezzel is bővítve kulturális, történelmi ismereteinket.

Ezúton szeretnénk köszönetet mondani azon személyeknek, akik fáradságot nem ismervén lehetővé tették Kerekegyháza bemutatását, megismerését hiteles írásos dokumentumok alapján. További munkájukhoz erőt, jó egészséget kívánok.

Kaldenekker Ferenc KELO tag

Kirándulás nőnapon

Kora tavaszi kirándulásra indultunk 2024 nőnapján. Közös megegyezés alapján a már régóta emlegetett Móczár -kúriát tűztük ki célul.

(Mi nők nem is sejtettük, hogy milyen meglepetés vár minket a Móczár erdő mélyén.)

Kora délután, hideg, szeles időben, gyalogosan indultunk el a temető Vörösmarty utcai kapujától. Kellemes

tempóban, jókedvűen beszélgetve haladtunk a Móczár- erdő felé.

Az erdőbe érve először is felkerestük a Móczár család kriptáját – melyet régebbi idők emberei feltörtek, kifosztottak, építőanyagát nagyrészt széthordták –, s kegyeletünk jeléül egy mécsest helyeztünk el a helyszínen. Időt szakítottunk egy id. Móczár Antalról szóló rövid megemlékezés felolvasására, és meghallgattuk *Bodó Árpád* versét, amely először 1938. április 24-én hangzott el, mikor díszközgyűlésen avatták fel az id. Móczár Antal arcképéről készült olajfestményt:

Móczár Antal öreg gazda,
Méltó vagy a jutalomra.
Méltóbb vagy, mert különb voltál
Mint akiket visszahagytál.
Egyszerű volt uraságod,
De nagyszerű gazdaságod.
Sívó homok volt, mit kaptál,
Paradicsom az, mit adtál.

Hol egykor csak porfelhő szállt,
Hol a madár is tovább szállt,
Ott most szőlő, gyümölcs terem,
De még milyen! Én Istenem.
A por helyett most illat száll,
A madár is leszállt már,
Sőt fészket rak és énekel,
Telve hálás dicsérettel.

Az arcképed jelkép nekünk:
Az anyaföld a kenyérünk,
Dolgozzuk meg szeretettel,
A szeretet csodát művel.

Utunkat folytattuk a még lombtalan erdőn keresztül, s lám az egyik pihenő során férfitársaink ismét meglepetéssel szolgáltak: csokoládéval és néhány vers elszavalásával köszöntöttek minket a nőnapon. E kis szívet melengető intermezzo után haladtunk tovább a kastély felé.

A kastélyhoz érve közvetlen közlől láttuk, hogy az idő vasfoga bizony nem kíméletes itt sem. A régen minden bizonnal gondozott, rendezett park, udvar most elcsapott, elhanyagolt, mindenféle embermagasságú dudva, bokor, bozót vette át hatalmat. Az épület vakolata omladozik, a nyílászárók lógnak, üvegeik töröttek, emberi kéz évtizedek óta nem ért hozzájuk javító szándékkal.

Egy közelben lakó jóember – aki legalább arra figyel, hogy vandálok ne bolygassák az épületet – kinyitotta nekünk a bejárati ajtót, így megnéztük a belső helyiségeket is. Hasonló állapotok fogadtak belül, mint kívül: a karbantartás hiányáról árulkodó, málladozó hengermintás falak és nyílászárók látványát tetézte a volt tsz időkből származó hevenyészett

átalakítások maradványa, törmelékek, lomok egyvelege.

Ez a kastély nem marasztalja a látogatót időtöltésre, így mi is inkább kint, a szabad levegőn költöttük el uzsonnánkat.

A Móczár- örökség elhanyagoltságát magunk mögött hagyva indultunk haza. Több meglepetés már nem várt ránk. Jóleső fáradtsággal értük el autóinkat.

Ez a nap is kellemes emlékként él azóta is mindannyiunkban, hiszen nem mindennapi dolog, hogy túra közben, egy erdő közepén bonbonokkal lepjék meg az embert.

BBV 2025

*Helytörténet hitelesen és igényesen:
figyelje a Kerekegyházi Lokálpatrióták rendezvényeit, újságjait!
www.keloegy.hu*

LAPUNK MEGJELENÉSÉT TÁMOGATTA:

**A Kerekegyházi Lokálpatrióták
Egyesületének kiadványa**
Szerkesztőség:
**6041 Kerekegyháza,
Andrássy Gyula u. 55. sz.**
Felelős szerkesztő:
Bertók István
Megjelenik: **300 példányban**
Nyomtatás: **Androver 2000 Bt.**
ISSN: **2064-9096**